

Cuprins

Palatul de gheață.....	5
Întâi mai.....	39
Un diamant cât Hotelul Ritz.....	105
Vise de iarnă.....	160
Iertarea de păcate.....	191
Băiatul cel bogat.....	212
Cel mai impertinent băiat.....	263
Întoarcerea la Babilon.....	292
Duminica nebună.....	320
Interminabila ieșire.....	344

F. Scott Fitzgerald, *Babylon Revisited and Other Stories*

© 2006, 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Greene Nelson, 1914, Biblioteca Congresului SUA

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

FITZGERALD, FRANCIS SCOTT

Un diamant cât Hotelul Ritz și alte povestiri / Francis Scott Fitzgerald. – trad. și note de Virgil Stanciu. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3956-4

ISBN ePub: 978-973-46-2323-5

ISBN PDF: 978-973-46-2360-0

I. Stanciu, Virgil (trad.)

821.111(73)-32=135.1

Printed in ROMANIA

F. SCOTT
FITZGERALD

Un diamant cât
Hotelul Ritz
și alte povestiri

Traducere și note de Virgil Stanciu

POLIROM
2013

IX

Mult după miezul nopții corpul lui John tresăltă spasmodic și tânărul se ridică în capul oaselor în pat, încercând să străpungă voalurile de somnolență ce înveleau camera. Prin pătratele de opacitate albăstruie ale ferestrelor deschise percepuse un zvon îndepărtat, ce dispăruse pe patul vântului înainte ca memoria sa, năclăită de visuri urâte, să-l fi putut identifica. Dar zgomotul mai puternic de care a fost el urmat era mult mai apropiat – de fapt chiar la intrarea în dormitorul său: un declic metalic al clanței apăsate, un pas, o șoaptă... Nu era chiar sigur. I se puse un nod tare în gât și în momentul în care se încordă agonizant ca să asculte corpul îi fu străbătut de o durere violentă. Apoi unul dintre voaluri păru că se destramă și zări în ușă o siluetă slab conturată, o figură desenată vag, contopită cu întunericul, care se confunda în așa măsură cu pliurile draperiilor, încât părea deformată, ca o reflexie într-un ochi de sticlă murdar.

Cu un gest brusc, izvorât din teamă sau din hotărâre, John apăsă pe butonul de lângă pat și în clipa următoare se pomeni că șade în cada de baie verde din camera alăturată, trezit definitiv de șocul apei reci, ce umplea pe jumătate cada scufundată.

Sări afară și, cu pijamaua și roindu-i de apă, fugi spre ușa de culoare acvamarin, despre care știa că dă spre palierul de fildeș de la etaj. Ușa se deschise în tăcere. Din plafonul înaltului dom, o singură lampă roșie lumina curba magnifică a scărilor sculptate, conferindu-le o frumusețe agresivă. John ezită o clipă, impresionat de splendoarea tăcută ce îl înconjura și care parcă învăluia în faldurile și în contururile ei gigantice minuscule siluetă udă, dârdâind, solitară pe palierul de fildeș. Apoi două lucruri se petrecură simultan. Ușa

propriului său apartament sări brusc în lături și trei negri goi se repeziră prin ea în hol, iar apoi, în timp ce John se furișă, înnebunit de groază, spre scări, o altă ușă lunecă într-o parte în perețele din partea opusă a coridorului și John îl văzu pe Braddock Washington încadrat în lumina ascensorului, îmbrăcat cu o haină de blană și o pereche de cizme de călărie ce-i ajungeau până la genunchi, lăsând să se vadă deasupra carâmbilor luciul pijamalei sale trandafirii.

În momentul acela, cei trei negri – pe care John nu-i mai văzuse niciodată și de aceea socotea că trebuia să fie călăi profesioniști – se opriră din năvala spre el și-și întoarseră privirile întrebătoare către omul din lift, care le ordonă imperativ:

— Veniți încoace! Toți trei! Pas alergător!

Cât ai clipi, cele trei namile negre țâșniră în cușca liftului, dreptunghiul de lumină dispăru la închiderea ușii, iar John rămase iarăși singur în hol. Se lăsă să cadă, epuizat, pe o treaptă de fildeș.

Era evident că se întâmplase ceva extrem de important, ceva care, cel puțin pentru moment, amânase mica lui catastrofă personală. Oare despre ce era vorba? Se revoltaseră sclavii negri? Fortăseră aviatorii grilajul de fier de deasupra gropii? Sau locuitorii din Fish se aventuraseră orbește dincoace de munți și contemplant cu ochii stinși și triști mirabila vale? John nu știa răspunsul. Percepu vibrația ușoară a ascensorului care urca, iar apoi, după un minut, o simți iar, acum la coborâre. Era probabil Percy, care venise în grabă să-i dea o mână de ajutor tatălui său, și lui John îi fulgeră prin cap că acesta era momentul potrivit să o ia pe Kismine și să-și pună în aplicare planul de evadare. Mai așteptă câteva minute după oprirea liftului, apoi, tremurând puțin din cauza curențului ce pătrundea tăios prin pijamaua lui udă, se întoarse în camera sa, unde se îmbracă rapid. Pe urmă urcă un șir lung de scări și o coti pe

coridorul acoperit cu un tapet de zibelină rusească, luând-o înspre apartamentul lui Kismine.

Poarta salonașului acesteia era deschisă și lămpile dinăuntru erau aprinse. Kismine, îmbrăcată într-un chimono de angora, stătea în dreptul ferestrei cu urechile ciulite și când John intră fără zgomot, se întoarse către el.

— O, tu ești, murmură ea, apropiindu-se. Le-ai auzit?

— I-am auzit pe sclavii tatălui tău în...

— Nu! îl întrerupse ea agitată. Aeroplanelle!

— Aeroplanelle? Poate că asta a fost zgomotul care m-a trezit.

— Sunt cel puțin o duzină. Am văzut unul cu câteva clipe în urmă, profilat perfect pe discul lunii. Santinela de sus, de pe vârful muntelui, a tras cu pușca și asta l-a trezit pe tata. O să deschidem numaidecât focul asupra lor.

— Au venit anume aici?

— Da. Din pricina italianului care-a evadat...

În momentul când pronunța ultimele cuvinte, prin fereastra deschisă se auzi o rafală de focuri de armă. Kismine slobozi un țipăt slab, luă cu degete tremurânde o monedă de un penny dintr-o cutiuță de pe masa de toaletă și dădu fuga spre unul dintre becurile electrice. Într-o clipă întreg castelul se cufundă în întuneric – tânăra făcuse să sară siguranța.

— Haide! îi strigă ea lui John. Mergem în grădina de pe acoperiș să vedem de acolo ce se întâmplă!

Înfășurându-se într-o capă, fata îl prinse de mână și dibuiră împreună ieșirea. Până la ascensorul ce urca în turn nu era decât un pas și când Kismine apăsă pe butonul care-i propulsă în sus, John o îmbrățișă în întuneric și o sărută pe buze. În sfârșit lui John Unger îi ieșise în cale amorul romantic. După încă un minut se găseau pe platforma înălbită de lumina stelelor. Deasupra lor,

ieșind și intrând în zdrențele de nori învălmășite sub luna brumată, pluteau o duzină de mașinării cu aripi negre, ce descriau cercuri nesfârșite. De ici și de colo din vale țâșneau spre cer limbi de foc, urmate de detunături seci. Kismine bătea din palme de plăcere, dar după un minut plăcerea i se transformă în groază, căci aeroplanelor, la un semnal prestabilit, începură să-și descarce bombele și întreaga vale deveni scena unor lumini atroce și a unor bubuituri asurzitoare.

Nu peste multă vreme atacul aeroplanelor se concentrează asupra amplasamentelor gurilor de foc antiaeriene, iar una dintre mașinăriile zburătoare fu imediat transformată într-un tăciune gigantic, care fumega într-un strat de trandafiri.

— Kismine, o imploră John, să fii bucuroasă când îți spun că atacul acesta a survenit cu câteva minute înainte de asasinarea mea. Dacă n-aș fi auzit focul de armă tras de plantonul din trecătoare, acum aș fi fost mort și rece ca piatra!

— Nu te aud! strigă Kismine, absorbită de scena ce se derula sub ochii ei. Vorbește mai tare!

— N-am spus, urlă John, decât că ar fi bine să fugim din castel până nu încep să-l bombardeze!

Brusc, întreg porticul locuinței negrilor zbură în țândări. Un gheizer de foc erupse de sub coloane și blocuri colțuroase de marmură au fost proiectate până pe malurile lacului.

— S-au dus pe apa sămbetei sclavi în valoare de cincizeci de mii de dolari! strigă Kismine. Și asta la prețul de dinainte de război¹. N-au mai rămas mulți americani care să respecte proprietatea!

John își reînnoiește eforturile de a o îndupleca să plece. Minut după minut, bombele lansate din aeroplanelor ajungeau tot mai aproape de țintă și în curând nu mai funcționau decât două tunuri anti-aeriene care să le dea replica. Era limpede că

---

1. Probabil de dinaintea Războiului Civil.

garnizoana, prinsă în brâul de foc, nu va mai rezista mult.

— Haide! strigă John, trăgând-o de braț pe Kismine. Trebuie să fugim! Îți dai seama că dacă te găsesc, aviatorii ăia te vor omori fără prea multe fasoane?

Ea îl urmă șovăitoare.

— Trebuie s-o luăm cu noi și pe Jasmine, zise Kismine în timp ce fugeau spre lift.

Pe urmă adăugă cu un soi de încântare copilărească:

— O să fim săraci, nu-i așa? Ca personajele din romane. Voi fi orfană și absolut liberă. Săracă și liberă! Ce interesant!

Se opri și-și oferă buzele pentru un sărut delicios.

— E imposibil să fii și una, și alta în același timp, îi răspunse posac John. Lumea știe asta demult. Dintre cele două, eu aș prefera libertatea. Ca măsură de siguranță suplimentară, n-ar strica să-ți golești în buzunare conținutul casetei cu bijuterii.

După zece minute cele două fete se întâlniră cu John pe culoarul întunecat și coborâră cu toții la parter. Traversară pentru ultima oară somptuoasele săli ale castelului și se opriră un moment pe terasă să vadă cum ard locuințele negrilor și să admire, dincolo de lac, carcassele în flăcări ale celor două avioane doborâte. Un singur tun mai scotea bubuituri îndârjite și se părea că asediato-rilor le era frică să coboare mai jos, dar încercuiau arma antiaeriană cu focuri de lumini asurzitoare, sperând că o lovitură norocoasă îi va aneantiza pe servanții etiopieni.

John și cele două surori coborâră pe scara de marmură, o cotiră imediat la stânga și începură să urce o potecă îngustă, care încingea muntele de diamant ca o jartieră. Kismine știa o ascunzătoare la jumătatea urcușului, sub un pâlț des de

copaci, unde puteau să stea ascunși și să privească totuși ce se petrecea în vale în noaptea asta sălbatică, iar dacă se dovedea necesar, puteau până la urmă să fugă printr-o trecătoare secretă dintre stânci.

X

Era ora trei dimineața când ajunseră la destinație. Ascultătoarea și placida Jasmine adormi numaidecât, rezemându-se de trunchiul unui copac gigantic, în vreme ce John o luase pe după umeri pe Kismine și amândoi urmăreau fluxul și refluxul disperatei bătălii, ce se apropia de sfârșit între ruinele unui peisaj care, nu mai departe decât în dimineața precedentă, fusese o mirabilă grădină. Imediat după ora patru ultimul tun activ emise un ultim clăntănit mecanic și încetă să mai lupte, scoțând o ultimă pală scurtă de fum roșu. Deși luna coborâse la orizont, cei trei observară că mașinile zburătoare descriau cercuri tot mai apropiate de sol. Când aviatorii se vor fi asigurat că asediații nu se mai puteau apăra, aveau să aterizeze, iar domnia cruntă, dar sclipitoare, a Washingtonilor avea să se sfârșească.

Odată cu încetarea focului, în vale se înstăpâni liniștea. Rămășițele carbonizate ale celor două avioane doborâte pălpăiau ca ochii unui monstru tupilat în iarbă. Castelul era tăcut și întunecat, la fel de splendid noaptea pe cât fusese la lumina soarelui, în timp ce trosnetul lemnos al răpăiturilor ce o vesteau pe Nemesis¹ umplea văzduhul cu o tânguire care crescuse în intensitate și apoi se stinse. În momentul acela John își dădu seama că și Kismine adormise, urmând exemplul surorii ei.

---

1. Zeița care reprezintă justiția și pedeapsa divină în mitologia greacă.